

Hüüdja Hääl

Juuli 2017

Jumala Sõna kuukiri

Targa õpetus on eluallikas
surmapaelttest pääsemiseks. Õp 13:14

Lihtsalt see, et oled usuinimene, ei vabasta sind raskustest. Vaenlane võib tabada sind oma parima löögiga, kuid kuna su maja on ehitatud kaljule, ei piisa tema parimast kunagi. Kui torm on läbi, tuled sa välja tugevamana, kasvanuna, ülendatuna, paremal järjel kui enne.

Uskumine nõuab sama palju energiat kui muretsemine. Sa võid kasutada oma energia muretsemiseks või kulutada sama energia öeldes: "Isa, aitäh, et Sina täidad kõik minu vajadused".

Psalmist ütleb: "Las Jumal tõusta ja Tema vaenlased hajuda". Tee Jumal oma elus suuremaks. Keskendu Tema suurusele. Tea, et Temal on kontroll ja Tema võitleb sinu võitlusi. Mine välja usuhoiakuga, oodates läbimurdeid. Kui lubad Jumalal sellisel viisil tõusta, hajutatakse sinu vaenlased.

JOEL OSTEEN

SISU

Fr.Mangs. PÄÄSTE JA	
RISTIMINE.....	3
T. Suonto. ARMUANDIDEST.....	9
M. Vilponen. AZUSA.....	25-32
Fr. Mangs. PIHLAKAID JA	
VÄRAVAPOSTE.....	20
KOHTUSAALIS.....	25

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 7 (346) 2017. Kahekümne
kaheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÕLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

*JUULI**Nr 7(346)**2017*

Pääste ja ristimine

Kui soovitakse saada teada, milline on jõe vesi algselt olnud, ei piisa, et analüüsida veeproovi, mis on võetud jõe laiast suudmeosast mere lähedalt, vaid tuleb suunduda ülespoole kuni tundrajärveni, kust jõgi algab. Sellel pikal teekonnal allika ja mere vahel on jõgi saanud palju lisavett, nii et selle vesi ei ole enam selline, nagu see on kord olnud. Tundraoja vett on jõevees veel ka suudmes, kuid sellega on segunenud veel palju muudki.

Kui soovime teada, mis on ehe kristlus, ei piisa, et uurime olukorda kusagil meie aja kirikuehitistes, vaid me peame tagasi pöörduma kuni

algkristluse ajani ja uurima, milline oli olukord kristlikus kirikus kohe esimese nelipüha järgselt. Sest just siis vaimuliku tundraoja värske vesi tungis esile ja alustas oma pikka teekonda läbi meie maailma.

Kui me soovime teada, milline koht ja tähendus oli kord kristlikul ristimisel ja ikka veel peaks olema, siis peame tagasi pöörduma sellesse aega, kui Issand andis käsu ristida inimesi ja kui ristimist hakati praktiseerima.

Ei piisa siis sellest, et kuulame usupuhastajaid ja kirikuisasid. Ka nemad on

inimesed, keda vähem või rohkem mõjutas see käsitlus, mille nemad olid pärandiks saanud. Kes veidigi tunneb vaimuliku ärkamise ebasabiilsust ja muutlikkust, teab, et ei pea kuluma palju aega, kui liikumine võib muutuda ja areneda teistsuguseks, kui see oli algselt. Selles seaduspärasuses pole ristiusk mingi erand.

Saamaks selguse ristimise õige koha ja tähenduse kohta, peab pöörduma kristliku kiriku olulisima tunnistusallika, Uue testamendi poole.

Kuid kui me eriliselt uurime seda raamatut saamaks teada, mida see räägib ristimisest, ei saa me lugeda seda selleks, et leida sellest toetust oma erilisele nägemusele. Kui nii teeme, siis on meie mõtteviis juba ette kallutatud algusest saadik. Meie eelarvamused on alati suurimad tõepärase kokkulangevuse takistused.

Meie mõjutajaks ei saa olla ei enda ega oma kirikkonna seisukoha päästmine. Peame laste taoliselt olema valmis kuulama ja õppima. Sest meie oma seisukohast ja käsitlusest

on tähtsam Jumala sõna ja Jumala tahe.

Me ei saa lugeda Piiblist välja seda, mida sellesse ei ole kirjutatud, ega saa me sellest kustutada ära seda, mis sellesse on kirjutatud. Sest kristlikku dogmaatikat ei saa ega tohi rajada arvamustele ega oletustele, vaid Jumala oma selge sõna alusele.

Me ei saa püha sõna uuesti sisustada. Iga sõna ja iga lause peab jääma sinna, kus see on ja ütlema seda, mida see õiges kontekstis ütleb. Kui me rebime Piibli sõna välja selle kontekstist, millesse see kuulub, siis võime sõnast leida toetust millele tahes.

Et saada algne nägemus sellest, mida Piibli sõna tegelikult tähendab, on vahel vältimatu, et püütakse siirduda sellesse aega, kui see sõna kirjutati ja sisse elada sellesse olustikku, millele oli sõnum suunatud.

Peab tunnistama, et see on vahel raske. Eriti sellele, kelle uskkondlik tavaarusaam on sattunud sügavatesse roobastesse. Kuid hea tahtega ja selle Püha Vaimu abil, kes kord inspireeris sõna, võime

jõuda üsna kaugele.

Veel üks asi: peame mõistma neid mõjutusi, mis olid põhjuseks apostlite ristimiskuulutusele. Seda me teame, et ristimist kuulutati. Miks aga räägiti ristimisest? Millele suunduti ristimisest jutlustades?

See küsimus on väga tähtis. Me saame ebapiibellikeks ja eksiöpetajateks ka siis, kui me kasutame ilmutatud sõna teises tähenduses ja teisel viisil, kui Jumal seda mõtles. Seetõttu ütleb Jeesus: „*Kes siis on ustav ja arukas sulane, kelle ta isand on seadnud oma kodakondsete üle neile parajal ajal elatist andma?*” (Mt 24:45).

Kui teenija – kuulutaja – nii teeb, siis ei järgi ta enam Jumala plaani, kuigi tema jutlus oleks täidetud piibli-lausetega.

Kui apostlid ütlesid, et ristimine oli ristitava õndsuse tagatis ka siis, kui ta elas selgesti Jumala tahte vastaselt, siis peame meiegi ütleva nii. Kuid kui nemad ütlesid, et Kristus tuli igavese pääste eesmärgiks vaid neile, kes temale kuuletuvad, siis peame

kuulutama sama.

Kui nad rääkisid ristimisest lohutusena mittevaimulikele inimestele, siis peame tegema samuti, kuid kui nad rääkisid ristimisest püha nõudmisena pühaks andumiseks Jumalale, siis peame rääkima meie ristimisest samas tähenduses.

Nendele küsimustele saab anda vastuse vaid üks raamat, Uus testament. Loe seda raamatut. Loe seda Jumala poole palvetades!

Ristija Johannes

Oli mees, Jumala läkitatud, tema nimi oli Johannes.

Ta oli preestri poeg, kuid temast endast ei saanud kunagi rohkemat kui ilmik. Ilma preestri ordinatsioonita ja ilma kellegi ametliku volitusetast astus ta rahva ette ja rääkis Issanda nimel.

Ta võis nii teha, sest ta oli kindel kahes asjas: jumalikus kutsumises ja jumalikus varustamises. Tema isa, Sakarias, oli kindlasti rääkinud sellest, kuidas Issand oli talle ilmunud ja teavitanud,

et ta saab poja, kes on juba enne sündimist täidetud Püha Vaimuga.

Sama kindlasti oli ta ka rääkinud sellest, kuidas ta oli samal hetkel, kui poeg pidi ümber löigatama, saanud prohvetliku inspiratsiooni ja rääkinud sõnu, mis ei lähtunud inimesest.

„Ja sina, lapsuke, sind hüütakse Kõigekõrgema prohvetiks, sest sa lähed Issanda eel temale teed valmistama, et anda tema rahvale pääste tunnetus nende pattude andeksandmises” (Lk 1:76,77).

Nii kaugele ajas tagasi, kui Johannes ise mäletas, oli ta uuesti ja uuesti kuulnud sise- mist häält rääkimas ja mitmel viisil kogenud selle Vaimu väge, kes temas elas.

Ja siis juhtus, et „... *kui Hannas ja Kaifas olid ülempreestrid, sai Jumala sõna Sakariase poja Johannese kätte kõrbes. Ta käis läbi kogu Jordani ümberkaudse maa ja kuulutas meeleparandusristimist pattude andeksandmiseks...*” (Lk 3:2,3).

Avaliku tegevuse esimesel

etapil oli tema kuulutuses kolm varjundit: meele- parandus, ristimine ja pat- tude andestus.

Need kolm tooni kõlasid seal selles järjekorras, mida Piibli jutustused ilmutavad.

Ta ei alustanud rahva ristimisega. Ta ei alustanud ka kuulajate veenmisega, et nende patud olid neile andeks antud. Ta alustas hüüdmi- sega: „*Parandage meelt, sest taevariik on lähedal!*” (Mt 3:2).

See sõna, mis tavalises tõl- kes väljendab parandamist, tähendab tegelikult meele- muutust. Kõne all ei olnud vaid väline parandamine, vaid täielikult uus andumine Jumala tahtele. Meelemuutus tähendab seda, et inimene peaks sisimas loobuma kõigest, mis on vastuolus Jumala tahtega ja anduma Jumalale ning praktiliselt kuuletuma talle.

Kuid kuna Johannes Ristija kuulajad ei teadnud, mida nad pidi tegema, et pääseda õigesse suhtesse Jumalaga, siis nad küsisid, mida nad peaksid tegema. Nad küsisid, et saada teada ja täita Jumala

tahet. Johannes ütles neile selgesti, kuidas nad peaksid tegutsema:

„Aga tema kostis: „Kellel on kaks särki, jagagu sellele, kellel ei ole, ning kellel on toitu, tehku niisamuti!” Ent ka tõlnereid tuli, et lasta ennast ristida, ja nemad ütlesid: „Õpetaja, mis meil tuleb teha?” Tema ütles neile: „Ärge nõudke rohkem, kui teie jaoks on seatud!” Aga temalt küsisid ka sõjamehed: „Ja meie, mis meil tuleb teha?” Tema ütles neile: „Ärge tehke kellelegi liiga, ärge olge väljapressijad, leppige oma palgaga!” (Lk 3:11-14).

Igaüks, kes tahtis alistuda Jumala käsu alla ja pöörduda, sai seda väljendada ja tunnustada, järgides Johannest Jordanile ja lastes ennast ristida meelearandusristimisega pattude andeks-
saamiseks.

Kuid Johannes ei ristinud kõiki, kes palusid ristimist. Ta ristis üksnes neid, kes tahtsid tõelise meelearanduse kaudu loobuda oma eluviisist ja hakata kuuletuma Jumalale. Sellest tunnistavad tema sõna

ja käitumine siis, kui variserid ja saduserid tulid Jeruusalemmast ristimisele.

Need kaks rühmitust, variserid ja saduserid, olid juhtivad parteid uskkondlikus elus. Kuuldus sellest, mis toimus Jordani orus, jõudis Jeruusalemma ja rahva vaimulike juhtide kõrvu. Nad sai teada, et seal oli mees, kes haaras suuri hulki, nii nagu suured prohvetid muiste. Nad said teada, et seal oli toimumas ärkamine, mis kasvas oma kasvamist, samal ajal kui nemad jätkasid oma usulist tegevust Jeruusalemmas vanal viisil. Lõpuks mindi nii kaugele, et „Siis läks tema juurde Jeruusalemma ja terve Juudamaa ja kogu Jordani ümbruskonna rahvas, ning kui nad olid oma patud üles tunnistanud, ristis Johannes nad Jordani jões.”

Siis Jeruusalemma juhtivad mehed ärkasid. Ja kõik mõistsid, et midagi pidi tegema, et pääseda ligi liikumisele, mis oli süütamas kogu rahva hinge põlema.

Oli võimatu muuta Johannest. Polnud mõeldav panna rahvast temast loo-

buma. Polnud võimalik juhtida seda uut liikumist väljastpoolt. Oli jäänud vaid üks võimalus: tuli minna Jordani ja astuda samasse ritta tõlnerite ja meeltparandavate patustega ning saada koos nendega ristitud Johannese poolt.

Seda teed ei olnud kerge minna. Kuid häda ei anna häbeneda. Nii need võitlevad rühmad sirutasid teineteisele lepitava käe ja läksid koos Jordanile ja Johannese juurde ristimisele.

Kuid kui Johannes nägi, et Jeruusalemma seltskond läheneb ristimispaigale, muutus ta ebalevaks. Ja kui esimene variser sirutas käe, et saada Johanneselt ristimine, tõmbas ta oma käe tagasi. Tema tumedad silmad välkusid. Tema hääles oli Siinai äikese kõminat:

„Rästikute sugu, kes teid on hoiatanud põgenema tulevase viha eest?” (Mt 3:7).

Miks käitus Johannes nii räägelt? Ta teadis, et vaimuliku ärkamise halvim vaenlane ja oht ei ole vaen väljastpoolt, vaid sisemine pettus – pettus ärkamise sisemise ole-

muse vastu. Seetõttu lõi ta ukse kinni nende meeste ees, kes ebapühadel motiividel lähenesid Jumala tööle.

Johannes teadis, et varise-ride ja saduseride mõju oli nii ohtlik vaimulikule tööle, et väiksemgi järeleandmine selle vaimule, selle meelsusele, mis neis oli, oleks ohustanud kogu tema misjoni eesmärki Messia teerajajana.

Ta oli nii ustav jumalikule kutsumisele ja nii kõigutamatu nii enda kui ligimese suhtes, et ta ei mõelnud silmapilgukski rahva heakskiidule, mida ta oleks võinud saavutada, ristides maa tähelepanuväärsed usulised juhid.

Esines mees, Jumala läkitatu, ja ta käitus nagu mees. Pole ime, et Jeesus lasi tema kohta mainida:

„Tõesti, ma ütlen teile, naisest sündinute seast ei ole tõusnud suuremat Ristija Johannesest...” (Mt 11:11).

Kindlasti see Issanda väeline sõdur oleks ristitud ka Jeruusalemma silmapaistvaid mehi, kui nad oleksid sama meelsusega nagu kahetsevad patused lähenenud ristimis-

paigale, ning alandlike südametega palunud abi saada uueks inimeseks.

Kuid just selles oli viga. Seetõttu ütleb evangelist: „*Variserid ja seadusetundjad aga tunnistasid tühjaks Jumala nõu enese kohta sellega, et ei lasknud temal ennast ristida*” Lk 7:30).

Nad ei halvustanud ristimist, sest nad tulid tema juurde ja palusid ristimist.

Kuid nad halvustasid neid tingimusi, mida Jumal oli kehtestanud ristimise taotlejatele, et ristimisest ei saaks variserlik teguviis. Ja pühas otsekohesuses oli Johannes nii armuline, et ta keeldus aitamast neid astuda seda sammu, mis oleks viinud neid veel kaugemale oma paadumuse teel.

FRANK MANGS

Armuandidest

Oleme rääkinud armuandide, st erinevate jumalike andide avaldumisest erinevate inimeste kaudu. Veel tähtsam on arutelda ja otsida vastuseid küsimusele, kuidas saada armuandeid. Kuidas võib elada armuandide maailmas, nii et need annid loomulikult tegutsevad? Igatseme seda, et saame armuande ja et armuannid töötavad. Kuidas see on võimalik ja millele see rajaneb?

Sellele küsimusele on mitmeid vastuseid, kuid täna

toon teile oma südamel oleva mõtte. Jh 11:28 ütleb: „*Ja kui Marta seda oli öelnud, läks ta ja kutsus salaja oma õde Maarjat: „Õpetaja on siin ja kutsub sind.”*”

Misjonitiimiga Indias

Olin aastal 2000 esimest korda koos meie esimese tiimiga Indias. Kui me veetsime seal viimast hommiikut, tõusin juba hommikul vara, kui oli veel pime. Päike oli tõusmas ja mul oli mõte

lindistada kukelaulu raadio-
saate jaoks. Läksin koos mik-
rofoni ja salvestajaga ootama
kukelaulu ja kui ma õues olin,
laulis vastasoleva maja harjal
kukk. See oli eriliselt ilus pilt
punetava taeva taustal. Siis
hüppas kukk harjalt aiale,
kõndis ringi ümber maja ja
tuli otse minu ette, vaatas
mulle sõbralikult silma ning
kires. See oli üks suuremaid
imesid minu elus. Kukk ilm-
selt taipas, et olen tegemas
raadiosaadet Soome jaoks ja
tuli saatma tervitusi kolleegi-
dele teisel pool maakera. Ta
kires ja jätkas oma teekonda.

Mu südames oli kaks
vajadust. Üks oli salvestada
kukelaulu enne Soome tagasi
minekut, et teha head raadio-
saadet India reisilt Soome
Raadio Day jaoks. See sai kii-
restki tehtud ja tajusin, et
Issand oli selles abiks, sest oli
veel tähtsamaid asju. Ma
tundsin vajadust minna maja
katusele, et seal palvetada.
Mul oli üks põletav küsimus,
millele ootasin vastust
Jumalalt. Katusel olles sain
vastuse Issandalt Jesaja 1:17:
*„... mõistke vaeslapsesele õigust,
lahendage lesknaiste koh-
tuasju!”*

Minu murepõhjuseks olid
olnud India lesed ja vaesed
ning see oli raske koormana
mu südamel. Kuid vajasin
midagi, mis annaks jõudu ja
julgust astuma edasi. Vajasin
kohtumist Jumalaga. Vajasin
kinnitust Jumalalt sellele,
mida ma oma südames kand-
sin. Ilma selleta poleks ma
julgenud rääkida sõnagi
kellelegi meie tööst Indias või
Indiasse minemisest.

Mõni võib küsida, millise
armuanniga oli siin tegemist.
Kui spekuleerida, võib öelda,
et küsimus oli töövisioonist.
Oluline on kohtumine
Jumalaga, millest saab alguse
kõik: kogu õnnistus ja armu-
andides tegutsemine. Jumal
peab olema kohal, muidu ei
oleks see Püha Vaimu tege-
vus. Vajatakse kibedasti koh-
tumist Jumalaga ikka ja
uuesti.

Ja kui Marta seda oli öel-
nud, läks ta ja kutsus salaja
oma õde Maarjat: „Õpetaja on
siin ja kutsub sind.” Sõbrad,
ta on lubanud kohtuda
inimestega, kui meie tuleme
temaga kohtuma. Ta kutsub
meid enda lähedale, et koh-
tuda meiega. Õpetaja on täna

siin ja kutsub meid. Me pole siin üksnes inimestena, vaid tema on meie keskel ja ta soovib meiega kohtuda.

Kõik saab alguse Jumalaga kohtumisest. Tulnud usku, kohtusin Jeesusega. Paljude jaoks on uskutulek väga konkreetne sündmus. Äkki tajutakse, et Jumal on tulnud minuga kohtuma. See on huvitav ja põnev, sest meil igaühel on oma lugu, lugu sellest, kuidas Issand kohtas meid ja kuidas ta ikka uuesti meiega kohtub.

Kuidas me kohtume üles-tõusnud Jeesusega oma väikeses elus? On liigutav, et igiaegade Jumal, maailmakõiksuse Looja, soovib kohtuda meiega, väikeste inimestega.

Jumala kõnetused

Jumalal on erinevaid viise peatada inimest. Pekka abi-kaasa oli pikalt palvetanud, et Pekka saaks usklikuks. Kord kui Pekka oli Helsingi saarestikus kala püüdnud, läks ta ühele laiule ja kui ta seal istus ning sõi, luges ta äkki kalju peale kirjutatud teksti: Jeesus armastab Pekkat. Selles

olukorras ta mõistis, et Õpetaja on seal ja kutsub teda. Ta kohtus elava Jeesusega ja andis oma elu Kristusele.

Keegi naine oli uusaasta ööl kodus tina valamas. Ta oli üksi, valas tina ja palvetas: „Jeesus, kui sa oled olemas, siis kas sa armastad ka mind?” Kui ta kallas tina vee-anumasse ja võttis kätte jah-tunud tina, oli see täiuslik krutsifiks. Sel hetkel ta tajus, et Jeesus elab ja armastab. Naine andis oma elu Kristusele. Ta kohtus elava Jeesusega.

Üks ateist luges ajalehte Helsingi Sõnumid. Samal ajal mängis tema televiisor, milles kanti üle jumalateenistust. Lehte lugedes kuulis ta jumalateenistusest ühe lause, mis vajus otse tema südamesse. Sel hetkel ta mõistis, et keegi räägib temaga. Ta mõtles: „Jumal on siiski olemas ja räägib mulle.” See endine ateist ütles mulle, et ta ei nõua, et keegi teine usuks, kuid täna tema ise teab, et on olemas nähtamatu tõeline Jumal.

David Wilkerson oli juba

kaua olnud usus, kui ta igatses Jumala järgi ja soovis temaga kohtuda. Ta igatses, et Jumal kõneleks temale. Ta oli pikalt paastunud ja palvetanud, kui ta luges kohalikust ajalehest noortejengi Mau Maus saatusest. Lehte luges ta tajub, et Õpetaja on siin ja räägib temaga. See muutis D. Wilkersoni elu. Jumal rääkis talle noortest kambaliikmetest ja andis talle ülesande minna kuulutama New Yorgi tänavatele. Sellest sai alguse Teen Challenge'i liikumine. Sellest räägib tema raamat Rist ja pussikan-gelased.

Jumalaga kohtumine on võti kõigeks, et me usus temaga kohtume, teda mõistame ja usume teda. Piibel ütleb: „Tulge Jumala ligi, siis tuleb tema teie ligi!” Kui me siiralt tuleme tema juurde patustena, soovib ta meile läheneda ja meiega kohtuda.

Nägemus orvust

Aastaid tagasi oli lõppemas palveosadus ühes maakodus. Oli hilisõhtu ja inimesed riietusid. Pereema oli esikus

inimestega hüvasti jätmas. Õhtul oli ta palvetanud ja kohtunud Issandaga ning siis näeb perenaine esimest korda oma elus nägemust. Ta räägib häämingus sellest teistele.

„Ma näen nägemuses väikest tüdrukut kõndimas üksi piki maanteed. Ma näen tüdrukut uuesti ja nüüd on ta bensiinijaamas.” Kui ta kirjeldab seda bensiinijaama kiriku taustal, tunnevad tema sõbrad ära, et see on Vammala kirik.

See naine sõidab koos mehega Vammalasse. Nad lähevad bensiinijaama, mida ta oli näinud nägemuses ja leiavad selle tüdruku.. Tüdruk on põgenenud vanavane-mate juurest. Kohale kutsutud politsei on just teda kaasa viimas. Ta on orb ja tema elu on raske.

Kui nad seda lugu kuulevad, jäävad nad palvetama ja ootama, mida Jumal tahab neile selle kaudu rääkida. Mõne nädala pärast nad adopteerivad selle orvu oma maa-koju. Ta on esimene kasvandik nende poolt rajatavas tüdrukutekodus.

Need inimesed polnud

kunagi näinud mingit nägemust. Esimest korda oma elus on nad kohtunud Issandaga, otsinud teda ning äkki räägib Jumal nendega ilmutuse kaudu. Sõbrad, kui me januneme Jumala järgi, et temaga kohtuda, võivad armuannid tegutseda ka siis, kui me pole kunagi enne prohveteerinud. Püha Vaim saab anda sulle sõnumi või ilmutuse, et tervendada sinu kaudu haigeid ja jagada armuande. Oluline on läheneda Issandale usalduslikult usus, et kõigi vajaduste suhtes otsida kohutumist temaga.

Purjekamure

Kunagi oli mul suur mure selle pärast, et olin müünud rahapuuduses meie perekonna ujuva suvila. Lapsed oli selle pärast väga õnnetud. Ka mind masendas enda otsus, kuidas ma küll võisin kahtlustes teha sellise vea. Jumal oli selle mulle andnud ja meil polnudki nii suur rahapuudus, et oleksime pidanud seda müüma.

Alati, kui nägin mõnda purjekat sõitmas, masendas see

mind ja võid arvata, kuidas sa tunned ennast, kui sa kõigud. Mind mõjutas see igal päeval. Aga ühel päeval ma otsustasin, et nüüd see lõpeb ja pärast seda päeva ma enam ei muretses purjeka pärast. Evangeeliumi kuulutaja ei saa kogu aeg mõelda maisetele asjadele, siis läheb kõik viltu. Siis ma andsin oma mure üle Issandale ja rääkisin sellest nii, nagu ma seda kogesin, kuidas olin teinud suure vea. Pärast seda päeva ma enam kunagi ei muretsenud selle pärast.

Kui see lugu meenus, siis ma tänasin: „Sina lahendad selle asja. Sina tead minu muret ja suudad selle lahendada.” Nii ma tegin alati siis, kui see mind tabas: ma tänasin Issandat.

Siis ühel päeval tuli see taas mu mõttesse. Ma tänasin Issandat ja nägin äkki nägemuse. Nägin vaimus ühte väga ilusat puidust purjekaati. Mõtlesin, kuidas oleks sellist omada. Kuid ma ei teadnud, kas sellist olemaski on. Ja kui on, siis kus ja kui palju võib see maksta. Palvetasin: „Kui sina, Jumal,

näitasid mulle nägemuses seda purjekat, siis näita, kus see on, ja juhi mind.”

Samal õhtul oli meil piiblikool Helsingis ja ma sõitsin autoga Iivisneeme teed mööda Helsingi suunas, kui nägin ühe maakodu õues sellist purjekat. Kogu talve oli see seisnud katte all, aga mina ei teadnud, mis seal oli. Nüüd oli kate ära võetud. Ma sõitsin õue ja küsisin, kas nad teavad, kes on selle paadi omanik. Poiss ütles, et see on tema isa paat ja ta müüb seda.

Me pidasime nõu ja planeerisime ostmist. Mul polnud raha, aga oli üks sõber, kellel oli raha, kuid kes ei osanud purjetada. Me leppisime kokku, et minda õpetan teda purjetama ja tema maksab purjeka eest. Ja siis ma maksan talle ajapikku tagasi.

Kõik oli valmis ja ma läksin sinna maja juurde kaupa sõlmima. Aga peremees ütles, et ta ei müügi seda purjekat. Ta oli otsustanud veel ühe suve sõita. Ma läksin üllatusega ära ja meil oli piiblikooli õhtu, millel osales Kyösti Pellinen.

Ma rääkisin tema küsimise peale selle loo, et peremees ei soovigi seda müüa. Köysti vastas, et see pole veel tema viimane sõna. Kui ma järgmisel korral sellest majast mööda sõitsin, oli taas sinna ilmunud silt: müüa. Nii me ostsime selle paadi.

Miks ma seda lugu räägin? Sellepärast, et Jumal on huvitatud meie asjadest. On tähtis, et meie elus on neid kordi, kus me kohtume Jumalaga. Tema soovib meiega rääkida ja tal ei ole mingit probleemi rääkida sinule nägemuste kaudu, anda sulle sõna Issandalt või väljendada ennast mingi armuanni kaudu. Tema süda on täis vastuseid. Ta on huvitatud meie elust ja ka meie väikestest muredest.

Vahel jätame tema oma kahtlustes väljapoole. Me arvame, et vaid Jumala riigi suured asjad on temale tähtsad, kuid tema on meie armastav Isa. On muidugi oluline, et me armastame Jumalat rohkem kui midagi muud, rohkeim kui purjekaid või muid asju. Peame olema valmis loobuma kõigest. Kuid

Jumal tahab õnnistada oma lapsi ja ta on huvitatud meie südamekoormatest.

Noored Missiooniga

Aastakümneid tagasi üks noormees, kes võibolla oli siis veel koolipoiss, oli saanud südamele noorte evangeliatsiooni. Ta palvetas noorsoo ärkamise pärast. Palvetades nägi ta ühel päeval ilmutuse. Ta näeb merelaineid, mis rulluvad kaldale ja iga laine muutub kaldale jõudnult noorteks, kes suunduvad tööle. Tuleb uus laine ja uus hulk noori suundub tegevusse. Selle noore poisi nimi oli *Loren Cunningham*.

Ma ei tea, kas see nägemus oli temale esimene, kuid see pilt, mida Jumal talle näitas merelainetest, oli avalööks sellele tööle, mida täna tuntakse nime all Noored Missiooniga. Ta rajas oma kodukontori, kus nad hakkasid kopeerima kuulutusi organisatsiooni tegevusest ja kutsuma teisi noori evangeeliumitööle.

Sellest kasvas välja suurim misjoniorganisatsioon, mille

teenistuses olen olnud palju aastaid. Jeesus oli Issand selle inimese elus. Loren armastas Jumalat ja tema riigi edendamist. Tema südamel oli hingedekahjuvalu. Selle südamepõlemisega läks ta Issandale ette – ja Jumal rääkis talle.

Seitse projekti

Räägin veel mõne loo. Paar noort läbisid Noored Missiooniga jüngrikoolituse ja said südamele Tadžikistani. Nad läksid sinna sooviga minna kuulutama, aga nad ei teadnud, kuidas seda teha. Nad polnud midagi kuulnud sellest maast ega osanud kohalikku keelt. Nad teadsid üksnes, et Jumal oli nendega rääkinud, et minna sinna.

Ühel päeval seisavad nad seal küla serval, vaatavad inimesi ja palvetavad. Nende juurde tuleb keegi keskealine mees, kes hakkab rääkima kohalikus keeles, millest nad sõnagi ei mõista. Üks neist noortest tunneb vajadust hakata vastama keeltes. Tal oli keeltes rääkimise armuand.

Kui ta keeltes räägib, see

mees vastab talle. Nad peavad tähelepanuväärse vestluse, nii et üks räägib keeltes ja teine vastab. Mida pikemaks nende vestlus kujuneb, seda rõõmsamaks mees muutub. Lõpuks ta kummardab ja lahkub. Tüdrukud jäävad sinna palvetama ja mõtlema, mis siin tegelikult toimub.

Mõne aja pärast tuleb noor poiss, kes on õppinud koolis veidi inglise keelt ja küsib noortelt usklikelt: „Kas teie olete need välismaalased, kes vestlesid äsja minu isaga?”

Noored vastavad: „Jah, me kohtusime sinu isaga. Räägi meile, mida ta rääkis.”

Ta rääkis vestlusest teiega. Isa tuli koju väga rõõmsana, sest te olite lubanud tulla siia tagasi ja rajada siia haigla, orbudekodu, kooli ja raamatukogu...” Kokku olid nad lubanud rajada sinna seitse erinevat projekti.

Siis tüdrukud saavad aru, et neil on väike probleem. Nad otsustavad minna Ameerika Ühendriikidesse Noored Missiooniga peakorterisse, et rääkida Loren Cunninghamile sellest, mis oli juhtunud.

Sellest on nüüd möödunud umbes 15 aastat. Täna töötavad seal kõik need seitse projekti. Lisaks on seal äratus, töötab kristlik kogudus ning need noored teenivad Issandat.

Nendel noortel oli keeltega rääkimise armuand. Mingil põhjusel tahtis Jumal tegutseda nende kaudu just sellisel viisil. Keeltega rääkimise armuand on suur õnnistus eelkõige selle pärast, et keeltes rääkides kohtume Issandaga ja ehitame iseenast. Need noored olid õppinud elama Issanda lähedal ja kohtuma temaga. Sel hetkel tuli Püha Vaim neile abiks ja tegi seda, mis oli neile võimalu, ja avas neile tee.

Jumalale pole miski võimalu ja kui me elame tema lähedal, võivad armuannid esineda ühtäkki üllatuslikes olukordades, sest Püha Vaim jagab armuande ja tegutseb nende kaudu. Ei ole oluline armuannetest palju teada, kuid kui me ei õpi kohtuma ega armastama Issandat, kui me ei igatse tema armastuse ega riigi järele, ei ole ka armuannetest palju kasu.

Kui me januneme tema järgi ja mõistame, et ta on ka täna valmis meiega kohtuma, ei ole meile miski võimatu. Kui meie inimlikud võimed lõpevad, on Jumalal viis tegutsemiseks. Ta võib millal tahes tervendada ja millal iganes avaldada ennast armuandide kaudu, kui oleme sõltuvad temast.

Pantvangi lugu

Kord ühel pühapäeva hommikul sain telefonikõne, et meie Malawi töö juht MacDonald Masamba on pantvangistatud. Samas hoiatati, et ta tapetakse, kui teatame sellest politseile. Oli raske otsust teha. Meil ei jäänud üle muud, kui langetada pea palvesse ja anda Mac täiesti Jumala hoolde. Siis hakkasin sõitma meie jumalateenistusele, mis oli just algamas, ja enne kui kohale jõudsin, helistati uuesti, et ta on vabastatud.

Narkootikumide- ja relvakaubitsejad olid ta kaasa võtnud ja käskinud tal sõidutada nad autoga Malawi piirile. Kui nad piirile jõudsid,

kavatsesid mehed Maci tappa, kuid nende jõugu juht ütles: „Ärge tapke teda. Nüüd kiiresti üle piiri.” Enne seda oli Mac sõidu ajal mõne tunni jooksul jutustanud tema kõrval istunud jõugujuhile Jeesusest.

Oleme pidevalt üleloomulike ja üle jõu käivate võimatuste ees Jumala riigi ja ka oma töö suhtes. Meil on Issand, kelle poole saame pöörduda. Jumalal on alati võimalused hoolitseda oma riigi töö eest. Peame enne kohtuma Issandaga ja alles siis suudame kohtuda võimatute olukordadega. Jumal võib kutsuda meid tööle, mille ülesanded tunduvad meile võimatult rasked. Jumal ei ootagi, et sina kõike suudad, kuid me suudame olla sõltuvad temast. Tema Vaim töötab ja tegutseb meie keskel, nii nagu tema tahab.

Jõud kõikide võimatute olukordade kohtamiseks tuleneb kohtumisest Jumalaga. Kui me armastame midagi muud kui teda, siis ta kadestab meie vaimu: „Või arvate, et Pühakiri ütleb asjata: „*Kadeduseni ta igatseb*

Vaimu, kes on asunud meisse?”” (Jk 4:5).

Kui me vaatame Kristust, siis me muutume ja see on üks meie suurtest vajadustest: kasvada ja muutuda Kristuse sarnaseks. „*Aga meid kõiki, kes me katmata palgega vaatleme Issanda kirkust peegeldumas, muudetakse samasuguseks kujuks kirkusest kirkusesse. Seda teeb Issand, kes on Vaim*” (2Kr 3:18).

Esimene paast

Tulnud usku 1970ndail, kavatsesin paastuda mõne päeva. Ma ei teadnud, mis tähendus sellel on, kuid kui kuulsin, et inimesed nii teevad, siis ostustasin kohtuda Issandaga üksinduses. See oli karm kogemus: oli kohutav nälg ja ma piinlesin tund tunnilt. Lõpuks need päevad möödusid.

Kui paast oli läbi, siis ma kõndisin Helsingi keskuseses. Mäletan veelgi, kuidas peatusin Mannerheimi tee ristmikul ja vaatasin mööduvaid inimesi suure kaastundega, kes näisid nii seotud,

masendunud ja ahistatud; oma pattude, probleemide ja hirmude poolt räsitud. Ma polnud kunagi varem midagi taolist kogenud. Mul oli suur kaastunne ja valu südames ning ma palvetasin, et need inimesed saaksid kohtuda Jumalaga.

Minu muutus oli toimunud mõne päeva jooksul Jeesust vaadeldes. See muutis kogu mu tuleviku ja ma läksin maailma kuulutama Kristusest. Olen nüüdki veel sellel teel. Ma poleks kindlasti olnud Jumala riigi töös ega saanud seda juhtimist, kui ma poleks esmalt kohtunud Issandaga.

Ise ma väga ei mõtle armuandide peale, vaid ma jannnen Jeesuse järgi. Kui me otsime tema riiki, siis teeb tema seda, mida tema tahab, jagades oma armuande. Ta on rikas andja ja armuannid on suur õnnistus kogudusele, kuid veel suurem õnnistus on see muutus, mille Jeesus meis põhjustab. Kui tema ligiolu valitseb meie elus, elame üha enam selle õnnistuse keskpunktis.

Viis leiba ja kaks kala

Johannese kuuendas peatükis toitis Jeesus viis tuhat meest viie leiva ja kahe kalaga. Jeesus kutsus jüngrid appi rahvast toitma. Esmalt pidid nad nägema võimatut olukorda ja oma inimlikku piiratust. Neil oli vaid viis leiba ja kaks kala. Siis nad tõdesid, et sellest ei tule välja midagi.

See on sageli hingevaenlase esimene sosistus kõigi Jumala riigi tööliste kõrva: „Sellest ei tule midagi, sa ei suuda seda.” See on loomulik mõte.

„Filippus vastas talle: „Isegi kahesaja teenari eest ostetud leibadest ei jätku neile, et igaüks pisutki saaks”” (Jh 6:7). Sellega vaatas Filippus võimatusele.

Tõde on see, et Jumala maailmas ei ole midagi piisav. Ei piisa oma võimekusest, tarkusest, juhtimisoskusest, varandusest või teoloogiaõpingutest. Ilma Püha Vaimuta ei piisa millestki millekski. Peame astuma Jumala teenimises sellest edasi ja siis viib Jumal meid võimatuste juurde. Võimali-

kud asjad kuuluvad meie tegevusvaldkonda, võimatud asjad Jumalale. Meie läheme nii kaugele, kui kannavad meie võimed, siis on Jumala aeg astuda lavale.

Võib olla arvad, et sinul ei ole midagi ja sa pead ennast puruvaeseks, kuid sinul on viis leiba ja kaks kala. Anna see, mis sinul on, ja Jumal annab sulle lisa. Pane ennast altarile ja Jumal annab sulle üha rohkem. See on võti Jumala imedeks, et me anname talle selle, mis meil on. Seeläbi kohtume võimatusega ja tunnistame oma suutmatust. Just siis vajame üleloomulikku Jumalat.

Kui ütleme, et usume Jumalasse, ütleme, et usume Üleloomulikku ja Kõikväälisesse. Vajame teda kibedasti ülesande täitmiseks. Seal, kus vajame üle kõige Jumalat ja viibime suurte vajaduste, inimeste häda ja viletsuse ees, on Jumala rikas andja neile, kes teda armastavad.

Jeesus teadis ette, mida ta kavatses teha. Ta oli selle olukorra kavandanud. Ta teadis, mida nad vajavad ja kuidas tema selle olukorra

lahendab. Jeesusel oli olemas vastus tuhandete toitmiseks. See vastus oli Jumala vaimulik maailmas.

Keegi pastor ütles, et tema kogudus on usus ühe tunni nädalas, siis kui see on kirikus. Jumal soovib, et oleme temast sõltuvad kogu aeg. Piiblis öeldakse: „*Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni*” (Mt 28:20). Kui seisad täna raskuste ees, siis tee enese poolt kõikvõimalik, kuid ära piirdu sellega. Kohtu Issandaga. Pea meeles, et Jumala võimalused algavad sealt, kus meie võimalused lõpevad.

Võimatud asjad on Jumala tegevuspiirkond ja seetõttu

võime kogudusena kohata võimatuid asju koos Jumalaga. On võimatu tulla toime maailma vajadustega. Kuid kui läheme koos nendega, et kohutada Issandaga, täidab Jumal meid oma väe ja Vaimuga. Jumal annab meile just nende vajaduste kohaselt, mida mingis olukorras vajame. On oluline aidata ja armastada ligimest, olla Jumala armastuse kanaliks. Sellel teel viib Jumal meid läbi võimatuste. Ta suudab anda sulle kõik vajaliku, et teenida Issandat. Aamen.

TAPANI SUONTO

järgi

Pihlakaid ja väravaposte

Minu lapsepõlvkodu lähedal tee kõrval kasvas kaks pihlakat, teine teisel pool teed. Need olid teineteisega sama välimusega nii nagu kaks marja samas põõsas ja need olid saavutanud küpse pihlaka vanuse juba siis, kui mina oli veel poiss.

Nüüd neid enam ei ole. Sõjaaastate karmid talved hävitasid need mõlemad.

Vaid mõne meetri kaugusel nendest pihlakatest oli kaks väravaposti. Need olid puust, seega samast materjalist kui pihlakad.

Seni kui oli talv, suhtusid

pihlakad ja väravapostid ühel viisil keskkonna muutustesse. See tähendab, et nad ei suhtunud kuidagi. Märg lumi, härmatis ja kirmetis puudutasid kõiki neid. Sellega muutus nende pealispind. Kuid seest olid need just samasugused nagu ennegi.

Siis tuli kevad. See tõi kaasa päikesepaistet, soojust ja leebeid tuuli. Maa sulamisega hakkas pihlakatega midagi toimuma. Juured, mis on peidus silma eest, imesid jõudu mullast ja saatsid seda tüve kaudu okstesse. Ja siis hakkas toimuma see, mis silmaga nähtav. Nupud paisusid ja puhkesid. Hääletult riietusid need elavad pihlakad uude kevadisesse pidurüüsesse. Jaanipäeva lähenedes kaunistas nende uut katet hulk kollakasvalgeid õisi, mis levitasid lõhna kogu õuealale.

Pihlakates oli elu ja selle pärast saavad need osa kevadest ja uuenemisest.

Kuid väravapostid püsisid samasugusena nagu enne. Muidugi pudenes neilt kirmetis ja härmatis kadus. Kui siis kevadpäike neid soojendas, suurenesid ehk posti-

des olevad praod. Kuid muud nendega ei juhtunud.

Vahel tõmbas isa või keegi vanematest vendadest väravapostidele värvi. Siis hakkasid ka vanad väravapostid kaunimad välja nägema. Kuid need muutusid vaid näiliselt, sest värv jäi üksnes pinnale. Mulla pinnal, kuhu maalri pintsel ei ulatunud, jätkus kōdunemine samuti nagu varem. Ja siis tuli päev, kui need kaks väravaposti tuli lihtsalt välja kiskuda ja nendest tehti kütet.

Kolmkümmend aastat on kulunud sellest, kui esmakordselt nägin seda jutlust, mida nüüd püüdsin sõnastada. Nägin seda, suutmata mõista.

Nüüd mõistan seda jutlust paremini. Ma ei saa minna lapsepõlve koju, nägemata sisemiste silmadega seda pilti, mida vaatasin noorusaastatel.

Sest nendel paljudel aastatel, kui olen olnud Kristuse evangeeliumi kuulutaja, olen olnud silmitsi nii pihlakate kui ka väravapostidega, kuigi need on kōndinud kahel jalal. Sellest suurest hulgast valin

vaid paar näidet.

Mõlemad meestest olid usklikud ja kuulusid pealegi samasse kogudusse. Nad olid umbes 30-40 aastased ja mõlemaid peeti mingil viisil koguduse sambaks.

Et neid eristada, võime neid nimetada Oskar ja Arved.

Vahel tulid nad kirikusse sama teed, sest nad elasid kirikust samas suunas linna äärealal. Nad istusid samasse pinki ja vahel istusid kõrvuti, osa saades Issanda laua pühadest andidest. Juhtus ka nii, et mõlemaid kuuldi palvetamas.

Nad olid korralikud koguduseliikmed, kes ustavalt ohverdasid koguduse tegevuseks. Väliselt olid nad eluviisilt sellised, et inimene ei saanud osutada nähtavale veale kummagi usuelus.

Ometi olid nad erinevad, kuigi nende erinevus koguduse tavapärase tegevuse suhtes ei paistnud silma. Oskar oli kogenud uuestisündimise imet, kuid Arved oli vaid kaasatulnu. Üks oli elav, kuid teine oli religioosne.

Kuigi Oskar oli elav, mee-

nutas tema vaimulik elu pigem hubisevat leeki kui leegitsevat tõrvikut. Ta oli küll sündinud Jumalast, kuid tal ei olnud aimugi sellest, mida tähendab olla Püha Vaimuga täidetud ja omandada vaimulik olemus, mis võis särada välja ja nakatada teisi. Ta oli meie aja peaaegu tavaline kristlane.

Siis tuli vaimulik kevad, tuues kaasa sooje tuuli ja pimestavat valgust. Soojad tuuled hellitasid neid mõlemaid, sest kevade õhkkond oli soojem ja ahvatlevam, kui endine ilmastik oli olnud. Nii Oskar kui Arved nautisid uut õhkkonda.

Kuid olukord läks hullemaks siis, kui valgus ei säranud üksnes nende ümber, vaid pääses ka nendesse. Nüüd sattus Oskar pingesse. Temale osutas valgusekiir. See ei langenud vaid sellele teeale, mida ta kõndis – sest seda valgust talus ta üsna hästi – vaid valgus tungis otse läbi jope, vesti ja naha. See tungis tema sisemisse maailma. See valgustas tema südame mõtteid ja tundeid.

Siis ta ehmus. Ta kartis iseenast. Sest südame seinadel olevad pildid polnud kunagi olnud nii inetud ja kohutavad kui nüüd, kui ta nägi neid Vaimu valguses.

Kuid läks veel halvemaks. Valgus paljastas tema religioosset elu. Ta nägi oma poolikust ja jahedust. Ta nägi, et ta ei olnud viljakandev oks viljapuus, millesse ta arvas ennast olevat poogitud. Ta nägi ennast elavat nii kängunud elu, et ta hakkas endalt küsima, kas ta oli olnud ikka tegelikult elav.

Sellises olukorras oli ta, kui ta tuli, kui võimalik, abi saama. Ta ei õigustanud ennast ega olnud silmakirjalik. Tema südames oli vaid üks suur karjuv vajadus.

Ta oli läbi teinud täieliku vaimuliku laevahuku. Kõik see, millele ta varem oli toetunud, oli muutunud nüüd täiesti väärtusetuks. Nii ei kestnud palju minuteid, enne kui uuenduse püha kevadtulv murdis tema sisemisse maailma.

Puhastav verevool uhtus ühe hetkega ära inetud pildid selle toa seintelt, mis oli mõel-

dud kirkuse Issanda elamuks.

Elujõgi uhtus läbi tema sisemise maailma ja pani elama kõik selle, mis oli mõeldud elama.

Tema südamesse tulvas selline rõõmujõgi, et see pani tema ülistama Päästjat temale varem täiesti kogematul taval.

Ta sai Püha Vaimu ristimise. Ja tema jaoks tõdenes tähttähelt see, mida Jeesus ütles: „... *vaid te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad...*” (Apt 1:8).

Temast sai üks parimatest hingedevoitjatest ja hingehoidjatest, keda kunagi olen tundnud.

Kõige selle saladus oli selles, et ta lubas vaimuliku kevade pühadel vägedel vabalt mõjutada Elu Issanda tahte kohaselt.

Ta pani tähele olukorda, kui Jeesus kulges mööda, just nagu Bartimeus, kes hüüdis: „*Jeesus, Taaveti Poeg, halasta minu peale!*”, kui ta sai teada Jeesuse, naatsaretlase olevat tulemas piki teed (Mk 10:47).

Kuid Arved ei pannud olukorda tähele. Võib olla ta isegi ei osanud. Temal puudus see kõrv, mis võib mõista Vaimu maailmast lähtuvaid hääli, sest kõigil ei ole seda kõrva. Seepärast Jeesus ütles: „*Kellel on kõrvad, see kuulgu*” (Mt 11:15).

Kuid kas Arvedil poleks olnud kuidagi võimalik mõista seda tooni?

Ma ei tea. Kuid soovin uskuda, et ka temal oli see olnud, võibolla nooremana. Võibolla just siis, kui tema oli võetud kodukoguduse liikmeks. Sest tema silmis on siiski pidanud olema igatsus, mis oli suunanud tema kogudusse. Kuid kui ta oli kuulnud tooni, siis kas oli see nii nõrk, et ta ei võtnud seda tõsiselt.

Mina ei tea.

Või kas oli ta nii harjunud uskkondlike toonidega, et ta oli jäänud vaegkuuljaks vaimulikule häälele?

Seda juhtub. Sest me peame meenutama, et need inimesed, kellel Jeesuse ajal oli halb kuulmine kuulda vaimulikke toone, olid väga religioossed. Nende usund oli teinud nad immuunseks

Elule.

Milline Arvedi olukord tegelikult oli, ei saanud ma kunagi teada. Tean vaid, et ta ka edaspidi käis ustavalt koosolekutel, ka siis, kui kevadtuuled puhusid tema kirikus. Kuid hoolimata kõigest sellest, mida tulise ärkamise ajal toimus tema ümber, miski ei puudutanud teda. Kohates ühel päeval Oskarit tänaval, peatus ta ja hakkas rääkima just kevadest ja ärkamisest, kuigi ta ei kasutanud neid termineid. Ta ütles:

„Mina ei taipa sellest midagi. Ma ei mõista, miks inimesed sel viisil tormavad koosolekutele. Ma ei mõista, miks nad nutavad ja kahetsevad oma patte. Ma ei mõista neid, kes nii häälekalt korrutavad seda, et nad nagu on päästetud. Mina olen olnud päästetud mitu aastat, kuid pole kunagi tundnud vajadust käituda sel viisil.”

Väravapost! Värvitud usundiga, kuid võõras kevade elule! Pulbitseva elu ümbritsetuna, kuid ometi surnud.

FRANK MANGS

Kohtusaalis

Sid Rothi saatekülaline on
Robert Henderson

SR: Tere tulemast minu loomulikult üleloomulikku maailma. Vahel kogeme kõik palves, et meie palved ei tõuse katuselt kõrgemale. Kuigi kaebleme, ponnistame ja teeme kõik, tundub palve olevat tõhutu. Minu külaline on saanud Jumalalt ilmutuse, et saatan on seotud seadustega. Minu sõber on saanud teadmise võiduka palve saladusest. Olen palunud tal jutustada meile saadud ilmutusest. On hea, kui saame vahendada seda ilmutust vaatajaile kogu maailmas. See muudab inimeste palveelu.

Teie koguduses toimub imesid ja tunnustähti. Koosolekutel langeb käegakatsutav ligiolupilv. Räägi sellest rohkem.

RH: Olen nüüd rändjuttustaja, kuid juhtisin seda kogudust 15 aastat. Juttustamise ajal pühapäeval lan-

ges meie suurde auditooriumisse suitsutaoline pilv. Nägin seda oma silmadega. Oli veebruarikuine hommik Texases. Arvasin, et uks oli jäänud lahti ja et keegi põletab väljas lehti, kuna kirikus üldiselt ei ole suitsu. Ma ei tundnud ka suitsulõhna. Tegemist oli Jumala kirkusega. Pärast seda Jumala kirkus langes kas suitsu, pilve või uduna. Toimus võimsaid asju, kui viibisime Jumala ligiolus.

SR: Oled leidnud juriidilise aluse saada palvevastuseid. Mis see on?

RH: Vaimulikus elus toimub kõik õiguslikul alusel. Jeesuse ristisurm on ajaloo tähtsaim õiguslik tegu. "Kõik on täidetud" tähendab, et kõik käsu nõuded said täidetud. Meie ülesanne on panna oma ametivolitused kehtima. Kohutuotsusel ei ole katet, enne kui seda täide ei saadeta. Kohtuniku otsusel ei ole

tähendust, kui kohtuametil ei ole ametnikku, kes seda täidab. Me oleme kohtutäiturid, keda Püha Vaim on võidnud ja volitanud täitma praktikas Jeesuse risti võitu. Minu arvates on viga selles, et me püüame tegutseda võitlusväljal, mitte aga taevases kohtusaalis, mis on tegelikult õige kohtusaal. Taanieli 7das peatükis räägitakse Jumala kohtujärjest. Johannes, Hesekiel ja Jesaja said samasuguse nägemuse.

Tn 7:10: "*Kohus võttis istet ja raamatud avati.*"

Raamatutes räägitakse inimeste ja rahvaste saatusest. Raamatutesse kirjutatu teostub maa peal pärast taevast kohtuistungit.

Ps 139:16 järgi on taevas raamat igast inimesest. Me peame õppima astuma taeva troonisaali ja tegeleme nende juriidiliste seikadega, millega vaenlane püüab takistada Jumala plaani täitumist.

SR: Seega püüab saatan takistada saamast sul palvestusteid.

RH: Jah. See võib takistada sind tervenemast või saamast majanduslikke õnnistusi, häirida sinu rahu või takistada sinu pere päästet.

SR: Asi on seega väga tähtis.

RH: Tõepoolest. Luuka 11. ja 18. peatükis õpetas Jeesus, et võime läheneda Jumalale Isana, Sõbrana ja Kohtunikuna. Mõistame küll Jumalat Isa ja Sõbrana, kuid me ei tea just palju taevasest kohtulikust tegevusest. Jeesus ei mõelnud, et Jumal oleks ülekohtune kohtunik, vaid et kui naine sai ülekohtuselt kohtunikult õiguse, kui palju enam võime meie tulla õiglase Kohtuniku ette võtma vastu õiglast kohtumõistmist.

SR: Kas sa mõtled tegelikult taeva kohtusaali minemist?

RH: Püübli järgi on meid asetatud taevasesse olukorda Kristuses Hb 12:22-24: "... *teie olete tulnud Siioni mäe juurde... ja elava Jumala*

linna, taevase Jeruusalemma juurde..."

Siis räägib ta kohtumõist-
jast, uue lepingu vahemehest,
piserdamisverest ja õigete vai-
mudest. Kõik need on tun-
nistajad taeva kohtusaalis. Hb
12:22-24 selgitatakse, mis on
taevastes. Selles olukorras on
meil meelevald esitada oma
asi taevases kohtusaalis.
Jumala teeb otsused asjade
kohta, mis toimuvad maa
peal. Taevases saalis ollakse
Hb 4:13 järgi alasti ja pal-
jastatud.

Vaimumaailma asjades ei
aita teesklemine. Ka kurjad
vaimud teavad, kelle on
meelevald ja kellel mitte.
Peame lähenema pühadusele
meelt parandades. Jumala
arm ei anna meile luba teha
pattu, vaid aitab meil elada
sellest kõrgemal. Siis jõuame
seaduslikku asendisse taeva
troonisaaits ja näeme Jumala
tahet tegutsevat. Jumal soo-
vib väljendada, mis toimub
planeedil Maa. Tulemas pole
planeedi halvima, vaid pari-
ma päevad. Seepärast tahab
Jumal, et me mõistame seda
ilmutust.

SR: Kui püüame edendada
Jumala riiki või täita Jumala
plaani oma elus, siis miks
kohtame rünnakuid?

RH: Neid tuleb kahel põh-
jusel. Vaimumaailm töötab
õiguspõhiselt. Hingevaenlane
ei saa teha mida iganes. 1Pt
5:8 öeldakse: *"Teie süüdistaja,
kurat, käib ringi nagu mõir-
gav lõvi, otsides, keda nee-
lata."*

See ei saa neelata, keda ja
kuidas tahes. Süüdistaja on
kreeka keeles „antidikos”,
kohtumenetluse alustaja.
"Anti" tähendab vastu ja
"dikos" tähendab õigusi. Koh-
tuasja eesmärk on keelata
meile seda, mis meile kuulub.
Inimesed mõtleavad, miks nad
ei saa Piiblis lubatud. See on
vaenlase pärast, kes käib
kohut meie vastu taevas.
Võime söösta võitlusesse
mõistmata, et enne tuleb kor-
raldada asjad kohtusaalis,
anda vaenlasele seaduse-
järgne vastulöökk.

SR: Räägime sellest, kuidas
sa läksid esimest korda taeva
kohtusaali.

RH: Tähendamissõnas ülekohtusest kohtunikust selgub, et naine ei läinud saatana, vaid kohtuniku jutule. Kui uurida, mida õpetas Jeesus palvest, siis ei rääkinud ta kunagi palvest kui võitlusväljast. Me arvame, et palve toimub võitlusväljal, kuid Jeesus rääkis kohtusaalist. Võitlus võitlusväljal on midagi muud kui väitlused kohtusaalis.

Kui lesk läks ülekohtuse kohtuniku juurde, ei öelnud ta vaenlasele midagi. Ta palus kohtunikult otsust, mis takistaks süüdistajat, "antidikost", juriidiliselt tegutseda tema vastu. Kui oleme nii teinud, on meil õigus sõidelda saatanat ja see peab põgenema.

Jaakobuse 4:7 öeldakse: "*Alistuge siis Jumalale! Pange vastu kuradile, siis ta põgeneb teie juurest.*"

SR: Järelikult tegutseme sageli vales järjekorras.

RH: Just nii.

SR: Rääkisid kaasakiskuvalt taevaraamatutest, kuhu meie elu on kirjutatud. See puudutab kõiki inimesi, mitte üksnes TV-kuulsusi. Raamatutesse on kirjutatud Jumala plaan meie jaoks ja me võitleme selle eest.

RH: Just nii. Ps 139:16 ütleb: "*Su silmad nägid mind juba mu eos...*"

Siin räägitakse meie DNast, sellest, kes me oleme, millised annid meil on ja millest hoolime.

"... ja su raamatusse kirjutati kõik päevad, mis olid määratud, ehk küll ühtainustki neist ei olnud olemas."

SR: See tähendab, et vaenlane püüab takistada Jumala plaani täitumist. Jumal soovib, et tema plaan täitub meie elus, ja selleks peame minema taevasesse kohtusaali.

RH: Just nii. Luuka 22:31 on hämmastav tekst. Jeesus ütleb Peetrusele: "*... saatan on väga püüdnud sõeluda teid nagu nisu!*"

„Püüdnud” tähendab siin

kohtuasja alustamist. Saatan püüdis takistada Peetrusele mõeldud plaani, viies teda kohtusse ja öeldes: "Peetrus ei kõlba selle ja selle asja pärast." Kuid Jeesus on täitnud õiguse meie eest, et saaksime võtta vastu Jumala plaani oma ellu.

SR: Sul oli probleeme oma pojaga. Siis sa õppisid käima taevases kohtusaalis. Asjad otsustatakse juba enne võitlusväljale minekut. Räägi, mis juhtus.

RH: Minu poeg sattus raskesse olukorda. Tal tuli abielulahutus ja ta murdus täielikult. Ta oli kaks aastat masenduses. Püüdsin teda julgustada ja anda talle visiooni. Ta tundis ennast täiesti väärtusetuna, kuigi on loomult optimist: "Elu on läbi. Jumal ei hooli minust."

Sidusin, vabastasin, nutsin, hüüdsin, sosistasin ja proovisin kõike. Ühel päeval hakkasin mõistma. Issand ütles: "Too Adam minu troonisaali." Kuulsin seda täiesti selgesti.

SR: Põhimõte, millest Robert räägib, töötab igal elualal. Kuna Jumal on kutsunud ta õpetajaks, selgitab ta asju lihtsalt ja selgelt. Asi on nii selge, et üksnes saatan saab teha selle segaseks.

Olid isana kindlasti katki, kuna poeg oli nii masendunud. Miski ei toimunud enne, kui kuulsid sõna taevast.

RH: Mu poeg oli kaotanud elumõtte. Ta koges läbi-kukkumist. Issand käskis mul tuua teda troonisaali. Mõistsin asja just nii palju, et oskasin alustada. Parandasin meelt Adami eest. Eestpalvetajad teevad inimese eest seda, mida nad ise ei suuda.

SR: Parandasid meelt isana.

RH: Just nii. Parandasin meelt tema ebaõnnestumistest isa ja abikaasana. Kahetsesin seda, et ta oli uskunud vaenlase valesid ja kõike muud võimalikku. Selleks kulus umbes 15 minutit. Siis ütles Issand väga tähtsa asja: "Paranda nüüd ise meelt

sellest, kuidas oled kritiseerinud oma poega emale, kuna süüdistaja ütleb: "Nii ütleb tema kohta isegi tema oma isa.""

Olin rääkinud Adamist emale: "Ma ei saa aru, miks ta käitub nii ja miks ta ei paranda ennast."

Rääkisin negatiivseid asju, mis sidusid Adami. Süüdistaja kasutas seda ära ja ütles: "Nii räägib temast tema oma isa."

Parandasin nuttes meelt oma sõnadest. Siis Issand julgustas mind: "Prohveteeri Adamile tulevast ülesannet."

Ütlesin: "Issand, kuulutan sinu sõna järgi: "Kui armsad mägedel on selle sammud." Adam hakkab kuulutama evangeeliumi."

Siis ütles Jumala Vaim: "Sõitle nüüd masenduse vaimu." Olin läbi käinud kõik juriidilised seigad, nii et mul oli nüüd seaduslik õigus rünnata vaenlast. Ütlesin: "Saatan, ma sõitlen sind Ef 5nda peatüki põhjal: „*Ärka üles, kes sa magad, ja tõuse üles surnuist, siis särab sulle Kristus!*” Ma sõitlen sind, masenduse vaim. Käsin sul lahkuda minu pojast Jeesuse

nimel."

Olin palvetanud selle pärast juba kaks aastat, kuid nüüd kulus selleks vaid 15 minutit. Mõtlesin, et oli see vast eriline palve. Poolteise nädala pärast helistas Adam. Ta küsis: "Kas tohin rääkida?"

Vastasin: "Muidugi."

Ta ütles: "Poolteist nädalat tagasi minu masendus kadus täiesti. Ja nüüd hakkab ma täitma Jumala tahet."

Adam on nüüd vanempastor koguduses. Kogudus on kasvanud 300protsendiliselt. Jumal tegutseb tema kaudu võidukalt, kuid võit sai alguse Jumala troonisaalist. See, mida ma ei saavutanud kaheaastase palvevõitlusega, toimus 15 minutiga taeva kohtusaalis.

SR: Ka sind puudutav plaan on kirjutatud taevaaramatusse. Mõned teist olete kaotanud Jumala plaani oma elus, kuid nii kaua kui elad, võid selle taasleida. Kas võiksid palvetada nende eest, kes on kaotanud Jumala eesmärgi oma elus?

RH: Muidugi. Issand, tänu selle eest, et oled Isa, Sõber ja Kohtumõistja. Tuleme nüüd usu kaudu troonisaali ja palume sinult õiglasi otsuseid. Oled andnud meile igaühele raamatu, milles on sinu plaan. Eemalda kõik õiguslikud takistused isikute ja perekondade suhtes.

Ütle nii: "Issanda, Jeesuse nimel parandan meelt kõiki-dest pattudest ja ülekohtust. Võtan vastu Koloslaste 2:14. Kõik süüdistajad, süüdistused ja minu vastu olevad asjad oled Sina võtnud minu teelt ja oled need risti löönud. Jeesuse veri on kõrvaldanud kõik süüdistused. Kuna oled Koh-tunik, nõustume sinu otsustusõigusega, et minu

elus saab toimuda see, mis on raamatusse kirjutatud, Jeesuse nimel. Aamen."

SR: Oled mõelnud, miks sinu palved ei jõua kohale, miks on sinu elus takistusi. See lõpeb kohe. Jumala plaan hakkab täituma sinu suhtes. Kohe algab ajaloo suurim Püha Vaimu liikumine. Jumal valmistas sind olema osa sellest. Jumal soovib, et oled vaba, terve ja täiesti pühendunud.

Ütle: "Issand, ma parandan meelt oma pattudest. Ole minu Issand."

TV 7 saates **Yliluonnollista**

Tõuse usus ja kuuluta, et see on sinu aeg. Ära jää paikseks. Ära luba vabandustel end tagasi hoida. Tee TÄNA ususammud, et taotleda uusi võimalusi ja vabaneda valedest mõttemallidest.

Kui oled pettunud, sest ei näe hetkel oma elus midagi sündimas, ole julge. Kuna eile seda ei juhtunud, ei tähenda veel, et see ei võiks juhtuda täna.

Pühakiri ütleb Koguja raamatus: "Kui ootame, et kõik tingimused oleksid õiged, ei liigu me kunagi välja surnud ringist." Otsusta seda lihtsalt teha! Ole NÜÜD inimene. Sinu saatust hüüab sind.

JOEL OSTEEN

